„Nais'kwad koerad karjatsed
„Naljalt leiwarasuke'd?"

Ömblik warsi wabandama:
„„Sest ei ole poistel süüd,
„„Pean töeks tunnistama,
„„Kuidas asjad seis'wad nüüd:
„„„Kül naad mönda pillawad,
„„„Linnupoiad korjawad.

„„„Üsna kimbus waesed mehed
„„„Köige oma leiwaga:
„„„Mis sa teed, jo kuhu lähed
„„„Ilma leiwa lauata?
„„„Pole kohta paigalist,
„„„Kus wöiks süa rahulist'."

Lahke suuga kiitis Jumal:
„Waat' se on ka mehe jut,
„Aga sipelgas, sa rumal,
„Oled waled rääkinud;
„Miks sa kurjast südamest
„Wihkad süüta ligimest?



„No, no petja, katsu katsu,
„Pekja sünnib laimajat'!"
Andis kepiga tall' matsu, —
Taewast maha wurinal; —
Selg, oh kallis inime,
Nagu aetud poolele.

Aga ömblikut, et häästi
Töt ta wöttis tunnista,
Laskis Jumal hiljukesti
Taewast maha köiega,
Mönda wiisi peasis ta
Üsna terwe nahaga.

Köis jäi talle töe täheks,
Et ta alla, ülesse,
Kuhu ammet kutsub, täheks; —
Sipelgas jäi poolele, —
Mine, waata elajat,
Pea perse jämedad.

Iga petja kutsikale
Saagu oma nahatäis;

Eesti-ma rahwa Kalender 1861, lk. 32